

Drie Vlamingen op Biënnale van Parijs

Wie de Biënnale in zijn geheel wil meemaken, doet er best aan een groot aantal dagen in Parijs te verblijven. Er is immers zoveel te doen op zoveel plaatsen en op zoveel verschillende tijdstippen: de plastische kunsten, audio-visuele activiteiten, performances zijn te zien in het Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris; experimentele films en «Lieux d'Artistes» in het Centre Pompidou en in galerijen her en der in Parijs en in gans Frankrijk; kunstenaarsboeken in de Ambassade van Australië (vlakbij de Eiffeltoren); de architectuur in de Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts en in het Institut Français d'Architecture (tot 14 november).

Het is Georges Boudaille en zijn medewerkers dan toch weer gelukt meer dan 350 deelnemers samen te brengen in een tijd die gebukt gaat onder economische problemen. Indien lang gekoesterde projecten niet konden verwezenlijkt worden (een video weekorgaan, overbrengingen per satelliet, enz.), toch werden merkwaardige resultaten bereikt. Zo is er de Slow Scan van Méridel Rubenstein (VSA). In het Museum zijn apparaten aangebracht die toelaten ter plaatse foto's te maken; deze worden per telefoon overgeseind naar de V.S.A. en omgekeerd, in een minimum van tijd. Wie voldoende tijd heeft, kan in een doorlopende vertoning video uit verschillende landen bijwonen aan de ingang van het Museum. Omdat de plaats in het Museum te beperkt was, werden op het terras buiten, tenten opgebouwd, waarin meer ruimte ter beschikking kon gesteld worden van kunstenaars die het moeten hebben van projecten.

De drukwerken en boeken, uitgesteld in de Ambassade van Australië, indien minder spectaculair van omvang, wijzen er niettemin op dat er over de grenzen heen een intens contact onderhouden wordt door middel van uitwisselingen per post. In de tentoonstelling is bv. een blad te zien dat getuigt van vooruitstrevende kunstactiviteit in Rusland. Ons land is in deze afdeling vertegenwoordigd met bladen als Soldes Fin de Séries, Aerosol, e.a. Wie geluk heeft kan meemaken hoe bv. Canadezen een meerstemmige collage van losse tekstfragmenten op band zetten.

Op het gebied van de plastische kunsten is de vernieuwde opleving van de verfkunst duidelijk merkbaar. Het voorbeeld van de Duitse «Nieuwe Wilden» en van de Amerikaanse «Bad Painters» werkt, zonet ter navolging, dan toch aanstekelijk. Daarnaast blijft de sterke neiging bestaan de geografische eenheid van het plat vlak te vluchten om de elementen van het werk te verspreiden in de ruimte: bodem, wanden, de lege ruimten zelf worden als coördinaten benut.

De Biënnale moet niet noodzakelijk in nationaliteiten gedacht worden, alhoewel er misschien zou kunnen gewaagd worden van een Zuidameri-

kaanse fantastiek, een Zuidamerikaans politiek engagement, een Poolse cerebraliteit, een Engelse zin voor het object, een Ierse poëtische kracht, een Japanse preciositeit. Veel hebben deze onderscheiden niet om het lijf, want men vindt deze kenmerken verspreid terug doorheen alle nationale afdelingen. De grote groepskenmerken blijven uit elkaar gerukt, de wereld wordt één groot schouwtoneel, de enkelingen worden steeds maar meer individu's. Misschien komt de tijd dat iedereen zijn eigen kunstenaar zal zijn. Dan zal de ganse wereld een permanente biënnale zijn.

Van Vlaamse zijde werden

drie kunstenaars afgevaardigd naar Parijs:

Guillaume Bijl (afdeling plastische kunsten): installatie van een kapperszaak waarbij een kunstliquidatie-klimaat wordt geschapen.

Ludo Geysels (afdeling fotografie): presentatie van een serie «L'Alliance Autistique», reeds getoond te Antwerpen in galerij «De zwarte Panter».

Frans Van Herck (afdeling video): presentatie van twee video's. («Do You Like Body-art», «Floating Light», «Publi Tape II» en «Video Tape», «Concept Video», «Twin's», «Dangerous Tape»).

A. MERCKX



De «kapperszaak» van de Vlaming G. Bijl, waarin een klimaat van kunst-liquidatie wordt geschapen.